

vi overfor en Flok af gamle, hvis Antal Aar efter Aar svinder stærkt ind, saa at Statens Udgifter derved aftager Aar for Aar.

Jeg gaar til Arbejdet i Udvalget med det Haab, som ligger i den før citerede Udtalelse fra 1920 af den højtærede Minister, og jeg vil gerne gøre Ministerens Ord til mine, naar jeg siger, at jeg føler mig overbevist om, at den høje Rigsdag i hvert Fald ikke vil forringe de gamle Pensionisters Stilling.

De øvrige Ændringer, som forekommer i Lovforslaget, kan jeg paa mit Partis Vegne give min Tilslutning. I øvrigt mener jeg, at Enkeltheder bedst vil kunne behandles i det kommende Udvalg, men jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at vi kan naa en Overenskomst, der ikke vil gaa for haardt ud over de gamle Pensionister.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan alt i alt takke de ærede Partifordrere for deres Udtalelser om Lovforslaget. To af de ærede Ordførere, det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaard og det ærede Medlem Hr. Parkov, sluttede sig i alt væsentligt til Lovforslaget, de to andre ærede Talere havde visse Indvendinger, men det blev dog fra alle Sider erkendt, at Lovforslaget var et brugeligt Forhandlingsgrundlag. Det Spørgsmaal, som stadig har været fremme, hver Gang der har været forhandlet om de gamle Pensionisters Stilling, nemlig Spørgsmaalet om Ligestilling mellem dem og dem, der er pensioneret efter Lønningsloven af 1919, kom ogsaa frem ved denne Lejlighed, men ganske vist i en meget afdæmpet Form. Jeg har jo gentagende haft Lejlighed til at udtale mig derom og kan for øvrigt henholde mig til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Parkov fremkom med for et Øjeblik siden. Det er en Sag, som efter min Mening er afgjort og maa være afgjort. Dette Krav har man ikke kunnet slutte sig til fra nogen Side i Lønningskommissionen, og ogsaa senere har Partierne fastholdt den samme afvisende Stilling af tvingende, rent praktiske Grunde. Man vilde komme ind i et fuldkomment Vilderede og i praktisk umulige Forhold, hvis man vilde foretage en saadan Egalisering, idet der vilde opstaa meget væsentlig Tvivl med Hensyn til, hvorvidt nye Stillinger eller Stillinger, som bliver omformet, kan siges at være ensartet med tidligere Stillinger. Der vil kunne opstaa en Række overordentlig vanskelige For-

tolkningssspørgsmaal. Og det vil navnlig være umuligt, fordi det er og maa være en Grundsætning for al Pensionsret, at Pensionen staar i Forhold til den Lønning, som vedkommende har oppebaaret, og de Regler, som den Gang gjaldt. Hvis man fraviger dette, vil det sige, at hele vort Pensionsvæsen skal omkalfatres, hver Gang der vedtages ændrede Lønningsbestemmelser, og denne Omkalfatring vil, som jeg før sagde, ikke kunne ske, uden at der opstaar en Mængde ganske uløselige Tvivlstilfælde. Jeg tror derfor, Rigsdagen maa fastholde det Standpunkt, den gentagne Gange har indtaget, ikke at ville ind paa en Ordning af den Natur, men at ville bøde paa gamle Pensionisters vanskelige Forhold ad andre Veje.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen spurgte mig, om man i Forslaget om at stabilisere Konjunkturtillæget maatte se et Varsel om, at man ligeledes vilde stabilisere det tilbageværende Konjunkturtillæg for Tjenestemændene. Nej, det maa det ærede Medlem ikke se noget Varsel om heri. — Det Spørgsmaal, det ærede Medlem rejste om Børneunderstøttelse, er jo et af de mange Spørgsmaal, hvorom der kan forhandles i Udvalget.

Hovedspørgsmaalet under denne Forhandling er jo Spørgsmaalet om de ganske smaa Pensioner og Understøttelser. Jeg vil bede erindret, at i den meget liberale Bestemmelse, der er sat ind, om, at Grundpensionen maa fordobles 4 Gange, drejer det sig kun om Pensioner og Understøttelser paa under 100 Kr., og det er ubestridelig rigtigt, at saadanne Pensioner og Understøttelser — det er jo væsentlig Understøttelser, der er forholdsvis ikke saa mange Pensioner iblandt dem — aldrig har været bestemt til at sikre vedkommendes Livsophold. Det har været en lille Haandsrækning, som det har været Meningen at give for kortvarig eller lidet betydende Tjeneste. Man indrømmer jo ogsaa dette Synpunkts Rigtighed, men siger: Rigsdagen er nu en Gang slaet ind paa noget andet; det Princip, som er fulgt hidtil, blev fastslaet ved Loven af 1919, og det blev fastholdt i Loven af December 1920, og naar man en Gang har vedtaget det, maa man fastholde det, selv om det var en Fejl. Jeg kan ikke anerkende Berettigelsen heraf. Ærede Medlemmer overser et Forhold, som er i høj Grad betydningsfuldt, ja afgørende her, nemlig det, at de to citerede Love af 1919 og 1920 var midlertidige Love, hvor det drejede sig om en ophørende Foranstalt-